KUNGARNE

AF

JULES LEMAITRE.

6 (Forts.)

Å, den min, hvarmed hon yttrade detta! — återigen, alltid den altenburgska minen! Herman var dessutom ursinnig på sig själf, för att han ljugit nyss, och ännu ursinnigare på henne, som tvungit honom att ljuga, och som sedan dristat sig kalla hans lilla vännina "en illa uppfostrad barnunge", utan att han kunde inlägga gensaga mot denna dumma tillvitelse. Han återtog skarpt:

"Jag trodde icke, min fru, att ni skulle finna det lämpligt att så snart återupptaga det ämne, vi senast talade om. Jag önskar vara ensam domare -- hör ni det, ensam! — öfver hvad som är min plikt och hvad min rolf fordrar af mig."

"Å, Herman!" utbrast prinsessan bedröfvad ock knäppte ihop sina händer, långa och smala som på en medeltida madonnabild.

Den gamla misstanken grep åter tag i henne, och hon tänkte: "Den där lilla flickan ligger er då så mycket om hjärtat?" Och hon ämnade kanske säga ut det högt, då i detsamma en feberaktig skälfning af nyfikenhet tycktes fortplanta sig ut på terrassen ifrån salongerna. En officer närmade sig Herman och räckte honom en depesch, "högst viktig och angelägen".

Herman gick in i den kungliga salongen, följd af ett väntansfullt sorl, och öppnade depeschen.

Dansen hade upphört. Till och med musiken hade tystnat. Kretsen af höga ämbetsmän och diplomater omkring Herman blef allt tätare, och genom de öppna dörrarna såg man en hopträngd massa af oroligt framsträckta kvinnohufvuden.

"Mitt herrskap," sade Herman, "revolutionen i England är fullbordad. Det nya parlamentet har förklarat republiken under namn af Storbrittaniens Förenta stater. Lord Sheffield är vald till protektor."

Nyheten var icke helt och hållet oväntad. Åtskilliga allmänna olyckor, motgångar i Asien, en inhemsk handelskris och ett irländskt uppror hade i förening med kung Georgs syniska bekymmerslöshet småningom undergräft den engelska nationens hafdvunna trohet mot kungahuset och till fullo visat dem gagnlösheten af deras så länge vidmakthållna skenmonarki. Emellertid hade kung Georg blifvit mördad af en fanatisk irländare, och hans närmaste släkting var den unge härtig Edward, en utsväfvande pojke, som redan drabbats af offentlig vanära. Nya val hade utskrifvits för att afgöra konstitutionsfrågan, men den våldsamma polemiken i pressen hade trasslat in saken så ohjälpligt, att man ännu föregående dag icke med säkerhet kunnat förutse, hvad underhusets majoritet skulle komma att fatta för beslut.

"Revolution! Republik!" Det fanns nästan ingen på festen, för hvilken dessa ord icke utgjorde ett hemskt skrämskott. Republiken, revolutionen, det var strid på gatorna, gevärssalfvor, massmord, strömmar af blod, oordning, anarki. Så beklagligt! Bestörta utrop ljödo från den lysande församlingen:

"De skurkarne!.... Stackars prins!.... Arma England!...."

Men Herman återtog:

"Lugna er, mitt herrskap. Icke en droppe blod har spillts. Den allmänna meningen har godkänt underhusets beslut. Hertig Edvard har icke lupit någon fara. Han har med största artighet blifvit förd öfver till kontinenten och fått behålla sin civillista."

Det blef en allmän häpnad, men så fördubblades förbittringen. Det hade alltså icke en gång varit en blodig revolution! Denna från-varo af våldsamheter var det värsta af allt. Hvart skulle världen taga vägen, om revolutionerna blefvo lagliga företeelser? Hvarför hade han icke gjort motstånd, den där hertigen? Hvarför hade han icke förmått någon att låta döda sig för honom? Man anklagade honom i smyg för veklighet, ja, för feghet. Uniformsklädda herrar mumlade: "Å, vänta bara!" och drömde om framtida olyckor för detta förargelseväckande land, där en omstörtning kunde drista sig att gå så lugnt af stapeln.

"En egendomlig händelse, icke sant?" sade Herman halfhögt, i det han vände sig till franska republikens sändebud. "England har så godt som uppfunnit ett nytt slag af revolutioner — där folken äro höfliga och furstarne resignerade. En revolution kommer hädanefter att bli en täflan i artighet mellan segrarne och de besegrade. I stället för att skjuta ihjäl hvarandra, tar man af sig hatten för hvarandra. Det är ju ett godt omen för framtiden."

Han försökte skratta, men det lät en smula nervöst.

Dansen kunde icke åter komma i gång. Festen var slut.

8

Efter att ha begifvit sig till Marburgs Norra station, där hon skulle låtsa stiga på tåget till Birsen (markis Frauenlaub bodde i trakten af denna stad), blandade Frida sig för ett ögonblick i trängseln i väntsalen, men gick därpå åter ut på planen, utbytte ett tecken af hemligt förstånd med sin gamle gräskäggige kusk och steg upp i sin vagn.

Det led mot natten. Sedan vagnen rullat förbi de ostiga, dystra kvarteren, där fabriksskorstenarne omväxlade med obebyggda tomter, kom den ut på en stor slätt, beströdd med träddungar och insvept i aftonens mjuka skymning.

Och Fridas minnen vaknade.

Slätten påminde henne om andra liknande långt därifrån, borta i Kurland, där hon tillbragt sin barndom. Ett gammalt slott midt bland ljunghedar, skogar och karr. Hennes mor, grefvinnan von Thalberg, tillbragte dagarne med att ligga på en chäslong och läsa franska romaner. Hennes far var nästan alltid i Petersburg. Frida fick sedan veta, att han där förde ett tygellöst utsväfvande lif, spelade som en galning, och att detta var anledningen till att den kolossala egendomen hvarje år minskades med ett par föräldra hemman.

Frida, som var öfverlämnad åt tjänstfolkets uppsikt, vistades ständigt ute i skog och mark bland muschikerna. De voro hennes goda vänner och afgudade henne både för hennes bleka, genomskinliga, madonnalika skönhet och hennes barnsliga hjärtegodhet.

En liten föräldralös tiggarflicka, Annuschka, som var ett par tre år äldre än hon, hade fattats af en allt uppslukande kärlek, en hunds blinda, ödmjuka hängifvenhet för Frida. Hon var mager och smutsig, med ett par ögon, som lyste fram genom en skeg af ruftigt hår, barfota, höljd i trasor och utan annan skönhet än en stor välformad mun med små hvita tänder, som hon oupphörligt visade. Men ack, hvad Frida hade haft roligt tillsammans med henne! När det var alltför dåligt väder, togo de två små flickorna sin tillflykt upp på vinden. Där låg en massa gamla böcker kastade i en vrå — "Helgonens lif", omaka delar af Gogels arbeten, en liten gammal bok i rödt smitt, som innehöll anekdoter från sjuttonhundratalet, öfversatta från franskan. Den vackraste började sålunda: "Vid den tid då madame de Pompadour regerade i Frankrike...." Frida läste högt, under det Annuschka hoprullad som ett klot vid hennes fötter, lyssnade med förtjusning....

Så blef Frida sjuk — hon fick kopporna, låg i feberyrsel.... Det enda minne hon hade kvar från denna tid var Annuschka, som stod vid hennes hufvudgärd och rörde i hennes dekokter, Annuschka, som låg hopkrupen på golfver, Annuschka, som satt grensle öfver den lilla sängen och höll i hennes händer, mildt, men ändå med uppbjudande af all sin styrka för att hindra henne att rifva sig i ansiktet. Man hade sagt åt Annuschka, att om den sjuka ref sönder kepporna, skulle hon bli ful, och den lilla vildinnan vakade öfver sin hårskarinnas skönhet liksom en sagans dvärg öfver en skatt.

Den första dag, då Frida åter var på bättringsvägen (det var i maj, och en bred solstrimma föll in öfver sängen), kom Annuschka in med händerna fulla af blommor, gullvifver och gökblomster med uppsvällda fröhus, som de båda barnen roade sig med att kasta på hvarandra. Frida var ännu så matt, att hon ofta tappade dem, men Annuschka kilade efter dem i alla vinklar och vrår och kröp under möblerna, vig som en katt, hvarkt sjuklingen hade mycket r ligt.

Efter den långa sjukdomen kände sig Frida liksom stå ännu närmare sin lekkamrat och var nästan lika ociviliserad och olärd som hon. Med djupt allvar utbytte de små flickerna sina minnen:

"Kommer du ihåg, Annuschka?"

"Ja då, fröken."

Nu var det Annuschka, som bäst påminde sig de vackra sagorna från vindskammaren, och Frida, som i sin ordning frågade henne därom och lyssnade därtill.

"Och den där andra, du vet, Annuschka.... där det talades om madame de Pompadour...."

Och Annuschka började:

"Vid den tid då madame de Pompadour regerade i Frankrike...."

En dag kom Annuschka icke. Under det hon skötte sin vännina, hade hon blifvit smittad af sjukdomen, och efter några dagar dog hon.

Frida begrät länge den ringa vän, som gifvit sitt lif för henne. Som hon redan vid nio år var mycket reflekterande och egendomlig, fattade hon allt det beundransvärda i den enkla uppoffringen. Hon lofvade sig själf att alltid vara god mot de fattige och att med alla de medel, som skulle stå henne till buds, återgälda åt dem, hvad hon mottagit af den lilla varmhjärtade tiggarflickan. Hon bevarade ett outplånligt intryck af den mäktiga hängifvenhet och självförsakelse, som ofta döljer sig hos dem där icke besitta något af denna jordens ägodelar och därför icke heller äro besatta af dem. Hon vande sig redan att jämföra den enkla hjärtligheten hos sina vänner muschikerna (hvilka hon alla ansåg goda) med högdragenheten och kallsinnigheten hos de föanäma damer och herrar, som då och då komme och hälsade på hennes mor, och inför hvilka hon kände sig helt besvärad. Sålunda utöfvade minnet af hennes fattiga lekkamrat ett föradlande inflytande på Frida. Hon visste, att hon var vacker, men hon bemödade sig att för alltid förkväfva tanken på denna skönhet, som kostat en annan lifvet. Från det ögonblicket öfvergaf hon alla det kvinnliga koketteriets finter, och det ökade ännu mer hennes egendomliga tjusningsförmåga.

Vid denna tid drabbades familjen von Thalberg af två plötsliga olycksslag.

Fridas morfar, furst Kariskin, hade, såsom invecklad i en nihilistisk sammansvärjning, blifvit skickad till Sibirien, ehuru hans medbrottslighet i själfva verket endast var af det platoniska slaget och han långt ifrån gillade satsen att "nihilismen måste utbredas med våld". Frida hade ofta hört sin mor tala om honom med en blandning af vördnad, oro och klander, som om en man med utmärkta egenskaper, men sysslolatt med hemliga och farliga förehafvanden, en "fantast". Hon visste icke riktigt, hvad ordet "fantast" betydde, men hon gissade, att det skulle beteckna något framstående och ädelt. Ett par tre gånger hade furst Kariskin kommit till Thalberg..... Frida tyckte om honom för hans vackra hvita skägg och för att han berättade så mycket historier. En dag hade han tagit Frida och Annuschka med sig ut på en lång promenad, och då Annuschka oupphörligt kysste sin vackra hårskarinnas händer, hvilket denna lät henne göra i maklig nedlåtenhet, van som hon var att bli afgudad, hade morfadern sagt:

"Hvarför kysser du icke din vän tillbaka?"

Och med en viss ansträngning hade Frida böjt sig fram och kysst Annuschka.

Samtidigt med att furst Kariskin blef förvist, hade grefve von Thalberg hunnit bli fullständigt ruinerad. Den sista återstoden af godset säldes, grefven lämnade sin hustru och dotter en femtio, sextio tusen rubel och reste själf till Amerika för att där söka lyckan.

Grefvinnan bar dessa olyckor ganska lugnt, skyddad af och liksom försoffad i sin makliga lättja. Hon flyttade till Petersburg, där hon hyrde en liten våning, sökte upp några släktingar, som för öfrigt tycktes föga angelägna att umgås med henne, och återsjönk snart i sin förra överkamma tillvaro af halfslummer och romanläsning. Men Frida kände sig, som om hon skulle kväfvas — hon saknade sitt friluftslif och sina vänner bland bönderna. Sedan grefve hon af ett omotståndligt begär att återse morfadern, om också blott för en enda gång. Hon tänkte icke på annat än honom; hon föreställde sig honom belastad med tunga bojor och liggande på en halmbädd i ett mörkt källarhål liksom fångarne i sagorna och melokramerna, och barnets hjärta svällde af en kärlek och ett medlidande, som plågade henne så, att hon synbart tynade af. Hon bestormade sin mor så länge med böner, att grefvinnan, mindre af dotterlig tillgifvenhet än oförmåga att motstå denna ständiga vädjan, och kanske också frestad af det romantiska i företaget, sökte och erhöll tillåtelse att få besöka sin far i straffanstalten.

Om hon hade vetat — ! Frida ville resa genast trots årstiden. Å, en sådan lång och svår resa — den tycktes aldrig taga slut! Tröttsamma dagar och natter, hvarunder de oafbrutet ilade fram i sladar eller skakades i primitiva åkdon öfver de ändlösa, bleka steppperna, som längst bort sammanstmälte med den låga rödaktiga himlen! Långa timmar af orolig väntan i snöstormarne, det jhotande tjutet af utsvultna vargar, eländiga nattkvarter i små mörka städer, som lågo liksom utstjälpta vid stränderna af stora, isfyllda floder!.... Den lilla flickan tycktes icke känna något af mödorna — hela hennes själ var riktad mot resans mål. Men en dag sjuknade hon på vägen, och de måste taga in i en liten ensamt liggande kirgiskoja. Mannen jagade mård, hustrun bar utbytet af jakten till den närmaste staden, som var trettio verst därifrån, och vallade under sommaren tre getter på de tunnsådda fläckar, där en smula gräs försökspira fram. Denna kvinna fattade en plötslig tillgifvenhet för den lilla främlingen, som kastats dit af slumpen, och som hon aldrig skulle återse, sedan hon en gång blifvit frisk igen, och hon vårdade henne med moderlig ömhet, under det grefvinnan låg hopkrupen under en massa hudar ett hörn af kojan och läste en roman af Gaboriau. Hon var en ny Annuschka, denna fattiga kirgiskvinna! Hur varmt hade icke Frida omfamnat henne, då de skildes!

Mot slutet gick resan lättare, ty våren inbröt, en vår, sådan den är däruppe i de nordliga trakterna, plötsligt och nästan våldsam och inom kort glödhet som en sommar. Efter långa dröjsmål i ämbetslokalerna i den angränsande lilla staden, fördes Frida och hennes mor till korrektionshuset. Ett högt stängsel, hopfogadt af vädiga pålar, uppe på en kal platå. Därinnanför en stor gård med långa, låga trähyggnader; här och där skiltvakter med geväret på axeln. De besökande tördes in i ett träskjul bredvid porten, och strax därefter kom furst Kariskin under bevakning af en soldat.

Frida kastade sig i hans armar.

"Ack, morfar! Älskade morfar!"

Fången lät sina läppar nätt och jämt snudda vid barnets panna. Han var icke sextio år, då han kom till tukthuset, men han tycktes nu vara åttio. Ett enda år i Sibirien hade gjort honom till en trasa af sig själf. Hans ögon voro slocknade, skägget gult som på en gammal tiggare. Medan grefvinnan, utan att tänka på att fråga honom om, huru han hade det, med sin makliga röst omständligt berättade deras äfventyr under resan, stirrade Frida med smärtsam häpnad på den gamle, på hans grofva gräspräckliga fångdräkt, på hans hvita hufvud, som var rakadt på ena sidan. Och en råga brann på hennes läppar, en fråga, som hon slutligen icke kunde återhålla:

"Morfar", sade hon, "har morfar då inga bojor?"

Gubben fattade flickans hand och lät henne känna på fyra tjocka järnstenar, sinsemellan förenade med tre ringar, som han bar kring benen under byxorna, och med en dof, lågmäld röst, som tycktes ha vänjt sig af med att tala, förklarade han för henne, hurusom i midtersta ringen var fast en läderrem, hvars andra ända spändes fast i ett balte kring lifvet.

Frida brast plötsligt ut i häftiga snyftningar. Och inför denna barnsliga smärta kände den gamle Kariskin sina utterkade ögon fuktas och sitt hjärta svälla af en ömhet, som han länge sedan trodde sig ha begraft under sin dystra, hopplöse förtvifian. Han tryckte dotterdottern mot sitt bröst, blandade sina tårar med hennes och öfverhöljde henne med kyssar.

"Ack, min älskling!" suckade han, "hvarför har du kommit hit? Hvarför har du kommit hit, lilla Frida?.....

Detta möte blef afgörande för Fridas hela andliga utveckling. För den lilla okunniga flickan, som endast visste, att hennes morfar var god och snäll, och som icke ens fattade, hur han kunde vara brottslig, fingo orden "regeringen" och "statsmakten" från det ögonblicket betydelsen af en orättvis och tyrannisk våldsmakt, som hon gaf sig till att hata af hela sin själ. Och längre fram, när hon vuxit upp, bevarade hon alltjämt en instinktlik fördom mot alla myndigheter, en böjelse att i ett och samma hat innesluta konungar, kejsare, regenter och de "stygga människor", som lätit hennes morfar lida så mycket.

Ett år efter resan till tukthuset hade grefvinnan von Thalberg flyttat till en liten, tråkig stad i norra Preussen, dit hon blifvit kallad af en vännina. Frida sattes i en skola, som besöktes af döttrar till embetsmän, militärer och landtjunkare. Här svek henne för första gången och till hennes stora förvåning den tjusningskraft, som var henne medfödd, och som annars lät henne utan ansträngning vinna allas hjärtan. De strängt protestantiska lärarinnorna hyste ett visst misstroende till denna drömmande elev, som visseligen noggrant uppfylde sina skyldigheter, men hos hvilken de ansade en hemlig ohörsamhet. A andra sidan väckte hennes skönhet och lifliga intelligens kamraternas afund. Kanske skulle de dock förlåtit henne och till och med lätit tjusa sig af hennes behag, om hon liknat dem i smak och tycken, men utan att veta det, förargade Frida dem med sin brådmogna frihet i omdömet, sina vanvördiga speglosor om de aristokratiska och borgerliga konvenansreglerna, hvarvid hon icke ens skonade dem, som de hyste den djupaste vördnaden för. I alla fall lät man henne vara tämligen i fred af aktning för hennes börd och namn, och den allmänna antipati, hon ingal, gick icke till öppen förföljelse.

(Forts.)

En ren maltbryggning är en behaglig dryck för alla.

Refined Ale & Extra Stout

finnes till salu öfveralt i vestra Canada och om Ni önskar det bästa, begär dem.

E. L. Drewry, Mfr.,
WINNIPEG.

SKANDINAVIAN HOTELL

Straxt invid C. P. R. Stationen, - - - Winnipeg, Man

Resande tillhandahållas rum och spisning för En dollar per dag
För inackordering beviljas särskildt pris. Bästa Viner, Likörer, Öl, och Cigarrer, samt äkta Svensk Punsch och Arrack serveras.

Telephone 1553 O. Simonson, Källarmästare.

Canada Permanent Western Canada
MORTGAGE CORPORATION.
Hufvudkontor: Toronto, Afdelningskontor; Winnipeg.
Penningar utlånas på fastighet eller land mot lägsta gällande ränta
Farmland till salu. Köpare skall finna det fördelaktigt att examinera vår lista först. Skrif efter vidare upplysningar till
W. M. FISHER,
Manager Manitoba Branch
Sparbanksdepositioner gifves 4 procents ränta.

BYGGER IN.

Kom ihåg att **Eddys förhydningspapp** är den bästa marknaden. Den är mycket starkare än andra pappsorter samt drager ej fukt eller gifver någon obehaglig lukt från sig. Bästa material att använda för hvare sig det ena eller andra byggnadsändamålet. Tillskrif

TEES & PERSSE
Agenter i Winnipeg.

Alberta=land

i ett af de bästa svenska distrikten. Vi hafva en stor trakt, hvilket vi utbjuda till salu för billigt pris och på lätta vilkor, i större eller mindre egendomar, brukade eller obrukade.

Äfvenså 600 tomter i den nya staden **STOCKHOLM** i samma distrikt.

Detta är ett enastående tillfälle för landsökare, enär denna plats är

ALBERTAS TRÄDGÅRD
The Red Deer Land Co.,
Red Deer, Alt.

Crotty Love & kmp.

Real Estate Agentur.

Farmland i alla delar af Nordvästern till låga priser och lätta villkor

Stads Egendomar, den största föteckning på Hus och Tomter

BRAND FÖRSÄKRING - LÅN Å EGENDOM.
Besök vårt kontor

515 Main Street, - Winnipeg
midt emot City Hall

FARM TILL SALU
I MINNEDOSA-DISTRIKTET.
240 acres af 1 klassigt hvete lend, en mil öst om Clan Williams station, 125 acres uppbrutet, resten kan bli bräckt om så önskas. Allt är inhägnadt. Stort, godt boningshus, 3 ladugårdar, sädesmagasin, 2 örunnar med godt vatten nära intill en fin sjö, 45 acres färdigt för hvete. Hästar och kreatur kan gå i köpet om så önskas. For pris tillskrif eller besök
O. BERNSON,
Box 65, Clan William P. O.
Intill ett skand. settlement.

VED KOL
Alla slags Ved och Kolsorter finnes på lager hos undertecknad.
Telef. 79b.
Bostad 96 Dagmar str
Lägsta priser
M P. PETERSON

Skandia Hotel
307 PATRICK STR.,
3 block vester om Caldes office.
är rätta platsen att stanna under er vistelse i Winnipeg. Ny och modern inredning. Moderata priser. Telefon 2384. M. A. MEYER.

KOBOLDS SLAGTERI.
Ni kan vara öfvertygad, att vi alltid ha de bästa; fläsk, bologne, frankfurter, samt tysk blod- och lefver-korf.
Det är best ni försöker dem i dag.
Kobold & Co.
CITY MEAT MARKET.

Skand. Advokat
THOMAS H. JOHNSON,
Barrister, Solicitor etc.
Kontor: Room 33, CANADA LIFE BUILDING, hörnet af Main och Portage Ave.
P. Box 423.

WHITEWOOD
GRIST MILLS
Farmers Gristing a specialty.
JAMES SANDERS.
Proprietor.